

husker, onsdagens møde, hvor jeg så fik et mandat med bred tilslutning.

Hvad kan man vide på forhånd, før man starter nogle forhandlinger? Man kan jo ikke vide noget præcist om, hvor forhandlingerne ender, for hvorfor skulle man så overhovedet forhandle? Men at det ville blive vanskeligt, tror jeg ikke, der var nogen, der var i tvivl om.

Så spørger hr. Kristian Thulesen Dahl: Hvornår er tingene vitale? Det tror jeg ikke der kan gives en entydig definition på, ligesom der heller ikke kan gives en entydig definition på, hvad det er for en situation, der i givet fald ville kunne udløse et dansk veto.

Med hensyn til at være bombet 10 år tilbage og andre meget værdiladede udtryk, som er blevet brugt i denne debat, vil jeg sige, at den opfattelse deler jeg ikke, og det må selvfølgelig stå for spørgerens egen regning.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Tak til ministeren for besvarelsen. Jeg er nemlig enig med ministeren i, at der ikke findes nogen entydig definition på, hvornår man kan påberåbe sig, at der er en vital interesse for et land, for det er jo landets egen definition, og det er en politisk vurdering, hvornår noget er vital.

Det er også derfor, at vi i Dansk Folkeparti finder, at man sagtens fra regeringens side kunne have påberåbt sig vitale interesser i denne sag. Vi kunne ikke af de andre lande være blevet mødt med, at det var noget vrøvl, for det er en politisk vurdering i Danmark, hvornår det er af vital interesse for Danmark. Derfor kunne vi godt have påberåbt os det i denne sag, og det synes jeg er vigtigt at få konstateret under spørgertiden i dag.

Det, der er spørgsmålet, er, hvorfor ministeren ikke finder, at denne sag er af vital betydning. Her savner jeg simpelt hen en redegørelse fra ministerens og regeringens side for, hvorfor man ikke har fundet, at denne sag er af vital interesse for Danmark. Det har jeg ikke hørt. Jeg har kun hørt konklusionen, at den ikke er af vital interesse.

Det andet spørgsmål, jeg havde, og det fik jeg ikke svar på, gik i retning af, om ministeren ville have fundet, at regeringen havde stået i en bedre position, altså ikke i en håbløs position, som statsministeren har udtalt om Europaudvalgets mandat, hvis Europaudvalget måske mod regeringens ønske om mandat havde udstyret regeringen med et krav om, at der skulle nedlægges veto, fordi et flertal så fandt,

at det var af vital interesse. Det synes jeg også er interessant for den debat, som Europaudvalget efterfølgende skal have – jeg tror, det er på fredag – og hvor ministeren vil aflægge mundtlig beretning om sagen.

Det sidste spørgsmål, jeg har, og som jeg gerne vil bede ministeren besvare, er: Det er på det seneste kommet frem, at de hollandske fiskeriorganisationer faktisk heller ikke synes, at det her er en god beslutning. Kan ministeren redegøre for, hvordan hollænderne har stillet sig med hensyn til de spørgsmål, som de selv har rejst?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg forstår på ministerens svar, at man fra regeringens side godt var klar over, at det forhandlingsmandat, man lod sig påtvinge af V og K, reelt ledte ud i nederlaget.

Så vil jeg godt spørge ministeren: Hvordan kan en ansvarlig minister modtage et sådant mandat? Det fatter jeg simpelt hen ikke, for ministeren kan jo ikke tørre ansvaret af på to partier i Folketinget. Det er regeringens ansvar ikke at bringe sig i en sådan situation, der fører ud i et sådant nederlag. Det går jeg ud fra at ministeren er enig i. Og hvis en regering står i den situation, at den ikke kan få et forsvarligt grundlag igennem, er ministeren så ikke enig i, at så må regeringen stå fast og ikke bøje sig?

Men ministeren bøjer sig og påtager sig dermed ansvaret for nederlaget. Jeg kan ikke fremstille det anderledes, for ministeren har selv indrømmet, at han udmærket godt var klar over, at det ville gå galt.

Fødevarerministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg vil sige til hr. Keld Albrechtsen: Jeg tror faktisk, at jeg selv er bedre til at tolke, hvad jeg siger, end den måde, som hr. Keld Albrechtsen tolker det på. Jeg bryder mig ikke om at blive manipuleret med på den måde.

Jeg sagde helt klart før, at jeg ikke tror, der var nogen, der kunne være i tvivl om, at vi var i en vanskelig situation. Jeg sagde også lige så klart før, at hvis man går til nogle forhandlinger, kan man ikke på forhånd vide, hvor de ender. Jeg forsøgte loyalt at følge op på det mandat, som jeg havde fået, og som havde to elementer i sig. Jeg skulle først og fremmest søge at arbejde for en udsættelse, og det har jeg brugt mine kræfter på på rådsmødet. Så jeg behøver ikke nogen til at fortolke hverken mit første eller mit andet svar.